

Cap Roig desprèn una màgia que captes de seguida»

Chambao arriba a Cap Roig quatre anys després. El grup que fusiona el flamenc amb música "chill out" arriba amb totes les energies renovades després d'haver fet un any sabàtic i treure nou disc

R.GÜELL / J. VERA

Fusió i barreja d'estils amb tocs de flamenc. Així es podria definir a molt grans trets Chambao, que aquesta nit serà a l'escenari de Cap Roig. I van ser de manera consecutiva el 2007 i el 2008 i ara, en el desè aniversari del grup hi tornen. Arriben amb un nou disc que presenta alguns canvis, principalment el productor musical, que és Carlos Raya (productor i músic, guitarrista de Quique González, Fito y Fitipaldis o M- Clan), i també la firma, Sony Music. Lamari es mostra molt satisfeta, "és més orgànic", conclou.

Amb aquesta, ja és la tercera vegada que actua a Cap Roig. L'última va ser fa quatre anys. Què li sembla aquest indret?

El festival de Cap Roig és una cosa diferent de la resta. L'ambient, l'entorn, etc. Desprèn una màgia especial que captes de seguida. T'impregnes d'ell, és una cosa difícil d'explicar. He actuat en llocs molt bonics i impressionants però Cap Roig és una cosa especial, difícil de definir.

Quin espectacle veurà el públic de Calella de Palafrugell?

Com ja he dit abans, desprèn una màgia especial que capto ràpidament i això ho sentirà el públic que assisteixi. El directe s'ha plantejat de forma senzilla, no hi ha pantalles grans ni mòbils ni telons. És una cosa senzilla, hi ha set músics i una cantant que el que intenten és fer gaudir el públic, i cada un al seu rotllo. No ho he pensat des de la parafernàlia, més aviat és la naturalitat i senzillesa per gaudir de la música.

Amb el nou disc creu que hi ha canvis importants respecte als anteriors?

El so de Chambao ha anat evolucionant en cada disc, posant el que venia de gust en el moment, el que demanaven les cançons. Però sí, dins dels discos hi ha hagut canvis: el que més m'agradava era l'espai de música que hi havia, encara que sí que dins d'aquests discos és inevitable el canvi: el que escoltes, com evoluciones, els teus gustos musicals, de què parlen els temes. etc. Tot fa que a part que els instruments siguin diferents, a l'hora de les programacions hem passat d'allò més distès fins a Poquito a poco, que és més ràdio, més estrofa tornada. No tinc preferències per un tipus de producte o altre, perquè hi ha vegades que la mateixa cançó t'ho demana.

És l'inici d'una nova etapa?

Tampoc tenia un so clar, de dir: jo vaig a fer això, però sí volia producció senzilla. Comptar segur amb Bob Benozzo, amb el qual a més tinc molt bona relació i és un home fantàstic. Però sí que em venia de gust un canvi, i recuperar el fil i normalitzar la meua vida. Vaig aprofitar la gent de Gotham Project, ja que fusionaven tango i electrònica. I, a més, a Andrés Levi, que el conec dels discos de Yerbabuena. I en tota aquesta selecció, Daniel Ramírez em va aconsellar que provés amb Carlos Raya, ja que no només era productor de rock. En definitiva, el disc és més orgànic, dins dels discos de Chambao.

Com ha evolucionat Chambao al llarg de 10 anys de vida?

Fa 10 anys jo coneixia Dani i Edi, que són cosins. Anàvem a la platja algunes tardes, a tocar amb les guitarres, encara que jo no cantava, simplement escoltava. Un dia va sorgir el tema del cantant i la resta, i a poc a poc va anar marxant la timidesa i vaig començar a cantar les cançons. Encara sense pretensions i sense noms, parlem amb un amic d'Henry, que treballava a Sony Londres, que va portar els temes i van agradar, i ens van proposar una reunió a Madrid.

I aquí va començar tot?

Ens va proposar fer un primer disc, i era estrany, perquè era començar alguna cosa que no existia: flamenc-chill. Arribem a la conclusió d'editar un recopilatori del que s'havia fet en aquest estil durant aquests anys. El disc va funcionar, la gent va començar a voler concerts. I vam triar el nom: Chambao. Amb Poquito a poco vam estar gairebé dos anys de gira. Han passat moltes coses i el 2010 va ser un any de descans, per tornar a nodrir. Necessitava un canvi en el productor, volia que fos més senzill pel que demanaven les cançons.

És una artista molt polifacètica. En quin estil se sent més còmoda?

Cada estil ha estat una època en la meua vida. M'he sentit còmoda en tots els que he fet perquè en cada moment he intentat fer el que sortia de mi mateixa i he buscat sempre on m'he sentit millor.

Ara es parla més que mai de fusió i vosaltres sou un grup que des de sempre barregeu diferents estils. Què opina respecte a la música de fusió?

Fusionar estils és una cosa que sempre hem fet, per a nosaltres és una cosa normal. Els temes i la música ja neixen així. És estrany fer aquest tipus de música i aquest tipus de fusió, però com he explicat abans hem anat fusionant i provant sons nous depenent de l'època de la meua vida, en què em trobava o amb els músics amb els que m'he anat trobant al llarg de la meua vida professional.

I el fet de tocar amb altres artistes, amb quin ha tingut més compenetració?

Ha estat un gran gust treballar amb molts d'ells. Possiblement em cridi l'atenció la col·laboració amb Ricky Martin, va ser molt curiós. Una altra de les coses que arriben a la teua vida sense esperar. Em va comentar que estava interessat a fer una col·laboració a Miami. Un tema nou, Tu recuerdo. Volien que jo hi participés, però al principi pensava que era una broma perquè tocava amb un munt d'artistes, i no m'esperava que li hagués arribat la meua música però clar, després penses, per què no. Et pot agradar més o menys la seva música, però és una persona propera, senzilla, que et parla d'una tirada. No és ni molt menys el prototip d'artista intocable.

L'any sabàtic li ha servit per recarregar les piles?

El 2010 va ser com una mena de vacances, sabàtic. Per a mi va ser necessari per viure, i s'ha convertit en cosetes noves per explicar en les cançons. Amb la música, et vas adaptant i normalitzant en la teua vida, i fins ara mai havia fet una aturada. Això m'ha servit per viure altres coses. Cadascun amb la seva vida, els músics i jo mateixa. El 2010 va ser viatges, escapades, concerts. Quan tens més temps lliure, totes les coses et quadren. I vivint del dia a dia. Amb amics i família. Aquestes són les coses grans. L'aliment de viure es converteix en futures cançons.

Cap a on va Chambao en el futur més immediat?

Chambao és una cosa molt personal, va lligat sempre als sentiments i les vivències del moment o dels moments propers de tots. Personalment estic molt bé, molt a gust, súper contenta amb la meva vida, amb el meu entorn i la gent que tinc al voltant. Tot el que tinc és viure el dia a dia el millor que pugui, intentar, a més d'aprendre d'una mateixa, ser feliç i intentar que la gent del meu voltant també ho sigui. Pel que fa al disc. Tinc il·lusió. Aviam com respon el públic. Espero que la música i els concerts agradin. En definitiva, em trobo molt a gust.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2012/08/11/cap-roig-despren-magia-que-captas-seguida/576497.html?utm_source=rs
s